

«Una diatriba raonada amb passió, sovint furiosa, contra la irresponsabilitat humana que ha desencadenat la crisi del nostre moment present. Potent i visionària.» – *Guardian*

«Beckett fent *Beowulf*. L'estil de Kingsnorth és una mena de modernisme antic, i veritablement, és l'únic escriptor actual que faci res de semblant.» – *London Review of Books*

«Kingsnorth crea imatges que tenen un poder atemporal: el paisatge inundat, els ocells que volten el cel, el desig humà de sobreviure contra tot pronòstic.» – *New Statesman*

«Una obra desafiant, imaginativa i connectada amb l'ecologia.» – *Spectator*

«Com Robert MacFarlane reescrit per Cormac McCarthy.» – *Telegraph*

«Imaginativa, ombrívola, exquisidament escrita. Una benedicció per als lectors de ficció especulativa.» – *Kirkus*

«Una delícia lingüística. La novel·la de Kingsnorth és alhora dins i fora d'aquest temps, i planteja algunes de les preguntes més urgents del nostre mil·lenni: cap a on anem i què serà de nosaltres.» – *Financial Times*

«Un mite modern fervorós, que no ofereix respostes simples però sí molt de significat.» – *LitHub*

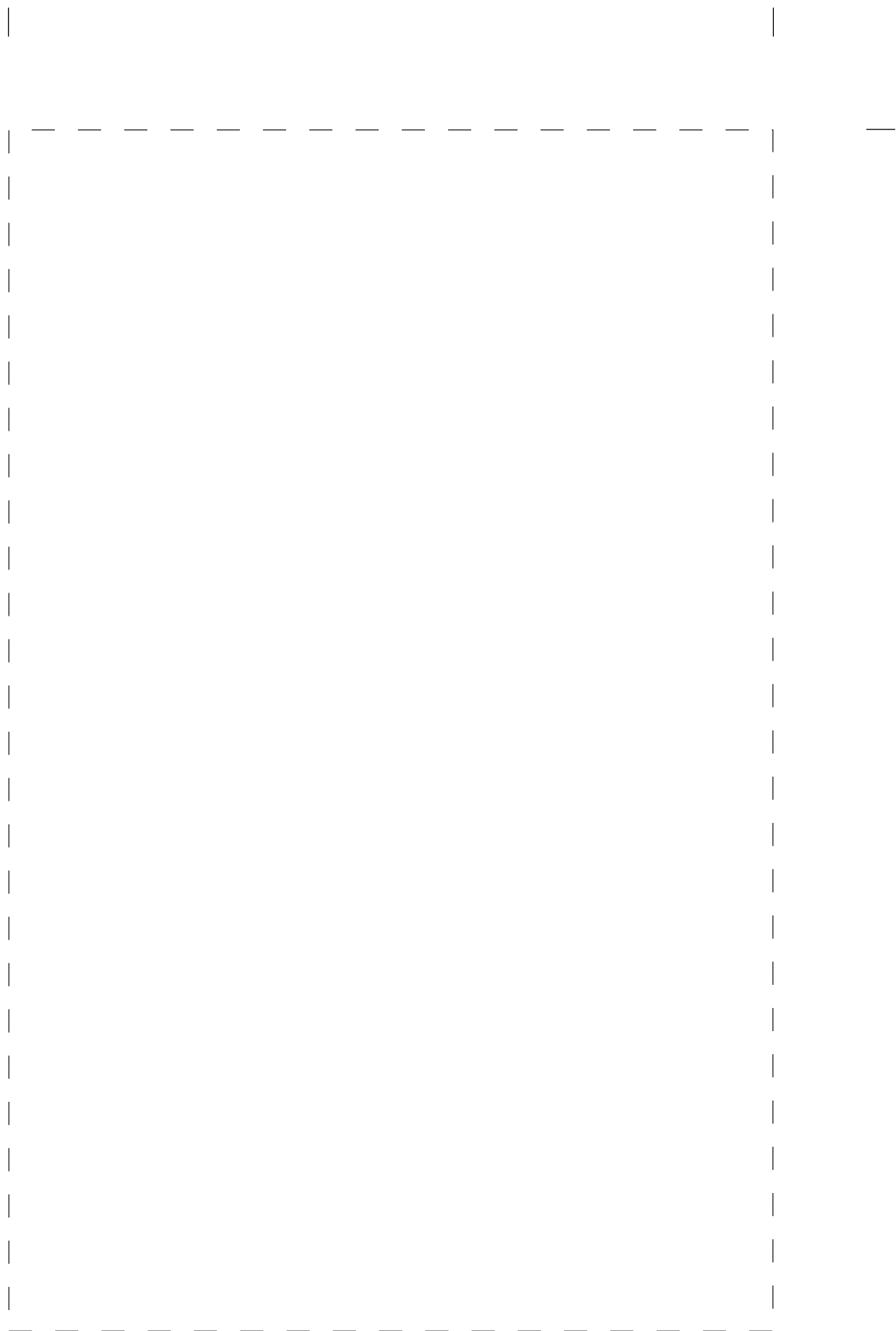
«L'ortografia poc convencional i l'estil mític afegeixen textura a una història que investiga si el cos és essencial o merament la gàbia de la ment, i si els humans són intrínsecament destructius.» – *The New Yorker*

«Kingsnorth viatja enllà de la literatura i s'endinsa en el mite. La seva visió tràgica i èpica conclou amb una nota fràgil d'esperança.» – *Washington Examiner*

«Kingsnorth preveu un temps en què les forces naturals reivindiquen el que és seu, deixant només un petit grup de supervivents. Aquests tres relats de la nostra desbaratada raça són per als més valents, per aquells que poden mirar l'anihilació als ulls i donar-li la benvinguda al món.»

– *Irish Examiner*, sobre la trilogia «Buckmaster»

ALEXANDRIA

Paul Kingsnorth

ALEXANDRIA

Traducció de l'anglès de Xavier Pàmies

AMS
TER
DAM

Aquesta edició ha sigut traduïda amb una ajuda de la Generalitat Valenciana.

Amb el suport de: Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Primera edició: octubre del 2022

© Dels textos: Paul Kingsnorth, 2022
© De la traducció: Xavier Pàmies, 2022
© De la il·lustració de coberta: Federica Benegiamo, 2022

© D'aquesta edició:
Editorial Amsterdam
Perú, 186
08020 Barcelona
www.amsterdamllibres.cat

Edició a càrrec d'Helena Guilera
Correcció: Mònica N. Irún i Elisabet Kamal
Maquetació: Octavi Gil Pujol
Disseny de col·lecció i coberta: Andreu Gallart
Impressió: Romanyà Valls

ISBN: 978-84-17918-73-6
Dipòsit Legal: B 16522-2022

Tots els drets reservats als titulars del *copyright*.

Quan vaig somiar aquest cant encara era a la panxa de la mare. Me'l van regalar els corbs. Ara soc un home, però no l'he oblidat. Vaig somiar-lo abans d'haver nascut. Si hagués nascut mentre el somiava, l'hauria oblidat. No l'he après pas d'altres mohaves, i no he sentit que cap mohave el cantés. No hi ha ningú que canti així, de fet, perquè vaig ser jo tot sol qui el va somiar.

PAMICH, poeta mohave, 1903

*On paren els ossos de Wayland, el savi
i cèlebre orfebre?*

BOECI, *De consolatione philosophiae*

D'una antiga versió anglesa, c. 900

/ sfia ~ trànsit a dona

recordo la rotllana en la meva primera sanc, ai, llavors era jove.

llavors érem més, set dones, fent rotllana a l'ayguamoll despul-
lades i amb l'Ayguia fosca fins als jonolls.

la mare se m'acosta i jo soc al mig tremolant.

és l'hora que es troben Gos, Llop i Cel. la mare se m'acosta de
la terra on hi havia el foc encès i ens diu a mi i les dones:

aixequiu el cap, mireu. ja la tenim aquí.

travessant el Cel blau, ample com el Mar, arriba una gran for-
ma fosca, una tèrbola nuvolada negra de tempesta que s'escam-
pa. i Terra i Ayguia es van enfosquint i em noto les cames fredes
dintre l'Ayguia, i deixo de sentir-me els peus.

llavors la mare m'agafa despullada dintre l'Ayguia, amb una mà
al cor i l'altra a l'esquena, i sembla que un cordó se li estengui
d'una mà a l'altra travessant-me el cos.

de cop la mare alça un clam al Cel mentre la foscor ens passa
per damunt com una gran onada i els Ocells queden callats.

*Senyora, diu alt. Senyora suprema Senyora blanca Senyora verda.
Senyora suprema que et dius Bree et dius Erce et dius Dine et dius
Maeri. entra en el cos d'aquesta noia, pren-li la sanc i fes-la dona.*

i la rotllana diu, fes-la dona!

*i les dones se m'acosten, les dones se m'acosten estrenyent la
rotllana i em passen les mans per tot el cos, m'ensumen tot el
cos, m'ensumen ja l'olor de dona.*

*i la nuvolada fosca ho torna tot fosc, passa per damunt com
una onada de tempesta i es fa fosc de cop dintre meu. i cos
pulmons braços cames esperit cervell se m'omplen d'un color
viu que s'encén i una fosc viva que creix, i el lloc on es troben
és on les mans de la mare s'ajunten a través meu molt fort amb
un cordó verd que s'ha tornat espiral cargol que se m'enrosca
i em lliga a la fosc de damunt a la terra de sota a tot el que ha
sigut i serà a l'Argila als Ocells a la Penya Verda al meu cos, ara
cos de dona, i a la feréstega Senyora blanca de tota la Terra.*

i ara soc Terra, soc totes les coses i i

*i els jonolls em tremolen i no em sento els peus i la sanc em
regalima cames avall i es desfà en l'Ayguia gelada.*

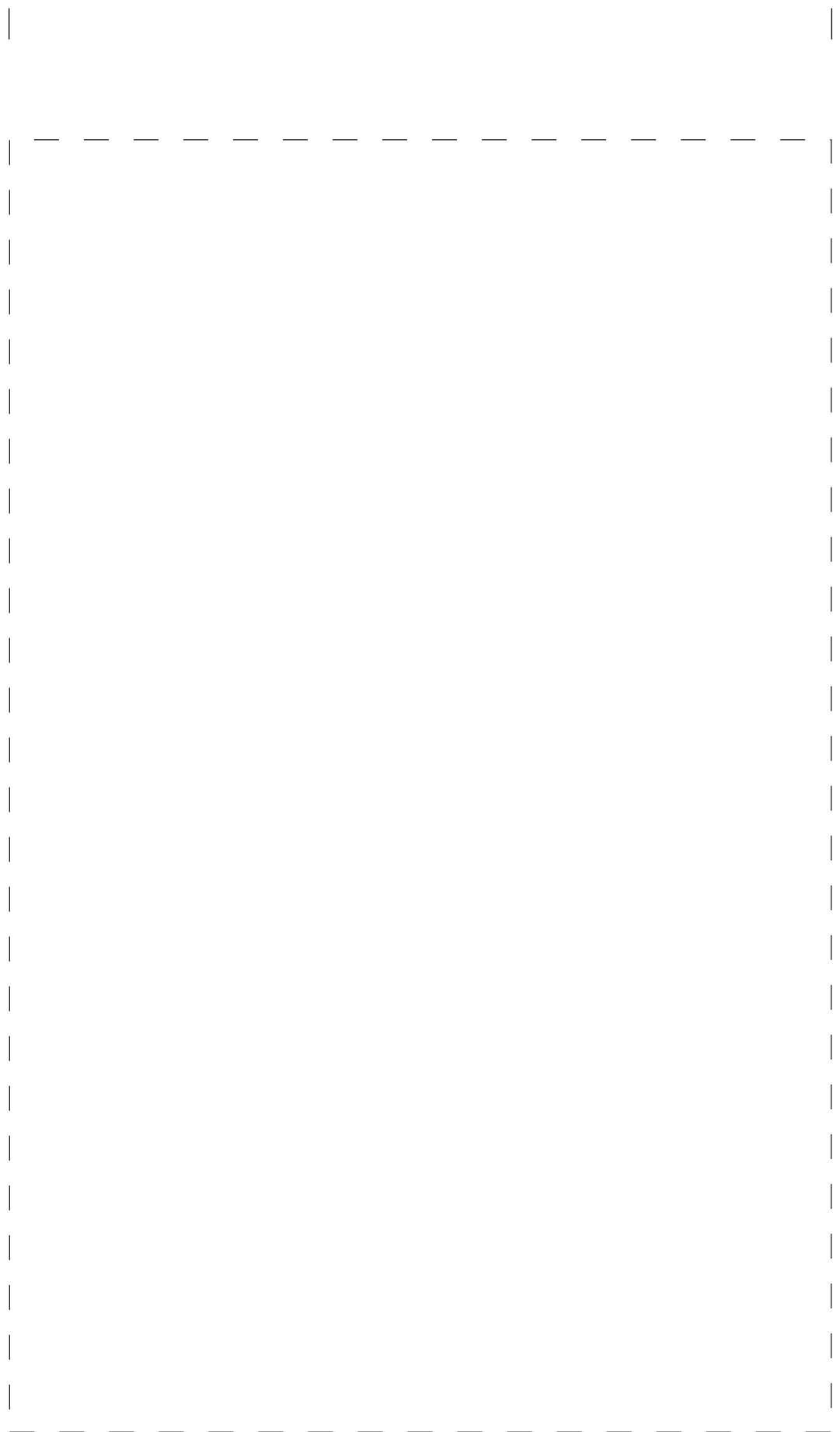
*i de cop crido amb una veu que no és la meva, crido, tinc por!
tinc por! ai mare mare de què tinc por?*

*i llavors la mare em cenyeix amb els braços i m'estreny, m'aga-
fa com una mare de debò, i m'hi abandono, i ella m'aguanta per
sobre l'Ayguia perquè no m'hi enfonsi i no me n'entri a l'orella,
delicada com una poncella, i diu flux:*

en tens motiu.

10

LLUNA CREIXENT

/lorenso

a l'amarrador ella es desclou la túnica, m'agafa la mà dreta i me la posa damunt el seu pit.

la té allà mirant-me als ulls, amb una cara oberta com el Mar.

vull recordar, diu.

i també: *estàs glaçat.*

costa d'aguantar la seva suavitat tèbia, tota aquella ferma suavitat a la mà que m'inunda.

vine amb mi, dic. vine!

ella ha somrigut. a vegades la cara que ofereix a la gent s'endolceix i es desfà i a sota apareix una cosa intacta, una criatura que ha perdut les arestes.

tingues la mà aquí, ha dit ella. tingue-l'hi.

ell no ens trobarà, he dit jo. no ho sap.

com és que estàs tan glaçat?, m'ha demanat. fa una nit suau.

et faràs gran, he dit jo llavors. cremava per dintre, com si hi tingués foc. la pell se't tornarà blanca i et penjarà com ridorta, tot et penjarà i tornaràs a ser Argila!

ai, diu ella, calla.

jo tindrè taques de vell a les mans, dic jo, em cauran els cabells, i tu et tornaràs encarcerada, pansida, eixorca. tot s'ho endurà la mort, tota la teva bellesa. ens en podríem anar!

t'estimo, dic, i la paraula fa sortir allò intacte d'ella tal com els Ocells fan sortir el Sol.

ell no ho sabrà, dic, no és lluny, sé anar-hi. no ens seguirà.

ella m'ha agafat la mà, que jo encara li tenia sobre el pit.

no et moguis, diu ella. toca'm i prou.

/ cant ~ el reialme dels ocells

temps ha
la Terra era Terra
el Mar era Mar
no es trobaven

no es trobaven

el Núvol Blanc s'hi interposava
el Llampec Negre s'hi interposava
ningú hi podia travessar

temps ha
no es movia res a la Terra
no es movia res al Mar
només al Cel hi havia vida
s'hi movien els Ocells
els primers de totes les coses

el Cormarí mirava des de la Penya Verda
el Cormarí esperava el Llampec Negre
i quan esclafia
s'enlairava

s'enlairava

a través del Núvol Blanc
s'enlairava
del Mar a la Terra
s'enlairava

el Mar es deixava sentir
delint-se per la Terra
la Terra es deixava sentir
delint-se pel Mar

davalla

temps ha
la Terra es va despertar

què és això?, xiscla la Graula
Zàbul, diu la Cornella
Grendel, diu la Fotja
Fera, diu el Ropit
Germà, diu l'Ayró

l'Ayró se'n torna volant amb el Cormarí
cap al Mar travessant el Núvol Blanc
mentre el Mar es deixa sentir i es deleix per la Terra
és així, va dir

és així

/ sfa

ell m'ha dit que m'estima amb paraules que cremaven, i els ulls li cremaven també, i m'ha posat la mà sobre el cos, sobre el cor.

li he aguantat la mà contra mi i ell ha dit que m'estimava, però no era a mi que estimava sinó a aquest moment d'estimar. estima el que crema, el seu món es modela a partir d'aquesta visió que en té ell, tot el seu món té la forma de l'interior del seu cor. el seu amor és aquesta forma adaptant-se a un patró que ningú li ha donat. llavors veu el món de l'exterior de la seva visió, un món que es mou fora i enllà d'ell, i aixeca el vol com els Ocells.

sabia que cauria. l'he vist caure altres cops amb altres, als seus peus per allunyar-se'n després, però ara és un home ple d'amor incapaç d'estimar, i amb una tibantor a tots els ossos que el torna de foc mentre em toca.

t'estimo, diu, i ho diu amb un sentiment com no ha tingut mai dient cap altra cosa. em pessigolleja l'escalfor de la seva pell sobre la mà, la forma de la seva mà.

tot s'acaba, diu, *però potser això no*.

té la mà posada amb delicadesa sota la meva túnica, fent força.
desitjaria que ell fos sempre com és ara.

vine amb mi, ha dit. *vine a Alexandria*.